

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΚΑΛΟ ΤΕΛΟΣ

Eδσα, σε...

Θεωρείται η κατεξοχήν μεταφράστρια του νομπελίστα Ναγκίμ Μαχφούζ στα καθ' πράσα. Εξάλλου η Πέρσα Κουμούστη γεννήθηκε και σπούδασε Αγγλική και Αραβική

Λογοτεχνία στο

Κάιρο. Έγραψε επίσης αποφαιρικά μυθιστορήματα που διασύνουν μοναδικά

και αλεξανδρινή ανεπανάληπτη εποχή:

«Αλεξανδρεία, στο δρόμο των Σένων» (2003), «Τα χρώμα της νεόπτος του, ο ποδονικός της βίσος» (2004) και «Δυτικά του Νείλου» (2006)

και «Καφέ Κλεμέντε» (2006) από τις εκδόσεις «Ψυχογιός».

Από τις ίδιες εκδόσεις κυκλοφορεί το φινινότωρ και το καινούργιο της μυθιστόρημα «Χάρπηνς Ζωές».

Το 2001 την ίμικη για το σύνολο των μεταφράσεων της με το Διεθνές Βραβείο Κ. Π. Καθάρι, το 2006 το αιγυπτιακό κράτος της απένειμε τιμητικό μετάλλιο για τη συνεισφορά της στην προώθηση και προβολή της αιγυπτιακής λογοτεχνίας, ενώ το «Κοράνι» στα ελληνικά έκει, επίσης, τη δική της υπογραφή.

Tο αιστέρι τρεμόπιλζε με έναν τέτοιο τόπο, σαν να τον παρακινούσε να το προσέξει περισσότερο, να του αφοσιωθεί. Είχε την αίσθηση ότι τον πλησίαζε και πώς, σε λίγες στιγμές, αν άπιλων το χέρι του θα μπορούσε να το αγγίξει. Η καρδιά του πήγαινε να σπάσει είτο ίσως για έναν ανεξήγητο λόγο-άρχισε να ανατραγούνται το φερόπαγμά του. Σκέπτηκε να σπικωθεί και να κλείσει το παράθυρο, αλλά δεν το έκανε, μόνο συνέχιζε να το κοπά με δυο ορθάνικα μάτια. Η παλμκή αυτή κίνηση, σαν μια εκτυπωτική φωτεινή επιγραφή που αναβόσθηκε γρήγορα μεταφράστηκε σε κάτι σαν βόρμο - ή μίκιος ήταν οι κύτου που της καρδιάς του; Ήδη παράδοξο ήταν σ' αλήθεια σαν μια αίσθηση μεταφέπεται σε εικόνα και αυτή με τη σειρά της σε πικτή παράσταση! Ρυθμικός παλμός, γρήγορος, σχεδόν έξουθενωντικός έκανε την καρδιά του να θέλει να αποδεσμευτεί από το σώμα και να ταξιδέψει μακριά.

Οι κύτουι δυνάμισαν αφυπνίζοντας μια πολύ παλιά ανάμνηση, κι όμως τόσο ζωντανή, σαν να την είχε ζήσει μόλις πριν από λίγο καιρό. Η εκόνα ξεκαθαρίστηκε και τότε είδε τη φυλλογένη φιγούρα της... Είδε τη μάνα του να περιπάτα δίπλα του, να τον οδηγεί στο σχολείο, στην πρώτη τάξη του δημοτικού, κρατώντας τον ασφικτά από το χέρι.

Ήταν η μοναδική ευτυχία μερινένει την εικόνα που θυμόταν από εκείνη. Τότε η μάνα του περνούσε μια σύντομη αναλαμπή ψυχικής υγείας, γεννώντας την ελπίδα στην πατέρα του και στην καρδιά του πατέρων: Επέπια, επανάληθε τον παράδοξο κόσμο της.

Τόσες δεκατείς είκαν περάσει από τότε, και όμως θυμόταν την κάθε αιώνιση, την κάθε λέξη της, τις ευκές και το ύμορφο χαμόγελό της. Ο πόνος και η νοσταλγία, μπλεγμένα μαζί σε έναν κόμπο, στάθηκαν όπως πάντα στον λαιμό του φράζοντας ένα λυγμό. Θέε, πώς είναι δυνατόν να τον διαφεύγει τόσο το παρελθόν;

Ένα κέντρομα στο σήμο του επανέφερε στο σήμερα κι ο νους του έτρεξε στον γιο του. Προσπάθησε να θυμηθεί την πρώτη μέρα που συνέβευσε τον Πατέρο στο σχολείο πριν από είκοσι πέντε περίπου χρόνια. Προσπάθησε πολύ, αλλά το αποτέλεσμα

Λαχταρούσε ακόμα το κορμί της, είναι αλήθεια: την απαλή της σάρκα, το παιδιάτικο γέλιο της, το στόμα της, ειδικά αυτό, τα μάτια της έτσι όπως λαμπουν στο μισο-σκότωπο του δωματίου ενώ έκαναν έρωτα, αλλά και μετά, όταν κοέρνιζε αστάλευτη στην αγκαλιά του. Δεν είχε ξαναφαλίσει έτσι καμιά γυναίκα: καμιά δεν του είχε δοθεί ολοκληρωτικά, όπως εκείνη.

Οι πατέρες είναι παλιά στην εντονότερη, ώστου δεν την άντεχε πια. Σπικώθηκε και έκλεισε το παράθυρο. Αν δεν το έκλεινε, εκίνητον ενοχλητική λάρμη που δεν θα τον άφρινε να κομιμθεί δεν θα τον άφρινε στην πουχιά της μοναδιάς που επέλεξε για τον εαπού του τα τελευταία χρόνια της ζωής του.

Οι πατέρες είναι παλιά στην εντονότερη, ώστου δεν την άντεχε πια. Αρκετά είχε υποστεί τον είκαν αλλάξει, τον πλήρισσαν βαθιά στον πυρίνα της υπαρξίας του. Όμως, γιατί όλες αυτές οι σκέψεις των καταδικών αιδιάλειπτα; Ήμοιαζαν να τον προγκύζουν να κάνει επιπλέον εκείνο το βήμα για να απαλλαγεί από το βάρος που πλήκωνε το στήθος του. Σαν να υπήρχε ένα χρέος που δεν είχε ακόμα εκπληρώσει, και είχε έλθει πια το πλήρωμα του χρόνου για να το τακτοποιήσει.

Σπικώθηκε πάλι, μόνο που αυτή τη φορά πήγε στο γραφείο του και άνοιξε τον υπολογιστή. Τον φάντηκε αιώνας ώσπου να λάμψει εκτυφλωτικά η οθόνη μπροστά στα μάτια του. Μάρκαρε τα αποθηκευμένα μπινύματα και άνοιξε το δικό της. Δεν το είχε οφέσει ακόμη, αν και της είχε ανακονώσει την απόφασή του. Το διάβασε πάλι

-δεν θυμόταν πότες φορές το είκε διαβάσει παρόντα στην πόστα που είχε πάρει πάνα αμετάκλητη. Ναι! Η υπόθεση είχε τελειώσει οριστικά, τέλεια και πιαύλι! Αυτά τα πράγματα πρέπει να κόβονται με τα μαχαίρι πριν είναι πολύ οργύ, τις είχε πει' και εκείνη, παρά το σπέλειο κλάμα και τις ικεσίες της, δεν καπάφερε να λιώσει τον σκληρό πυρίνα της καρδιάς του.

Σ' αλήθεια, πόσο είχε παγύσει με τον καρφί; Είχε πάψει πια να ποτεύει σε οπιδόποτε, προπάνων στην αγάπη. Άλλωστε, ποιος ήταν αυτός που στα ξείνια του χρόνια θα έβρισκε την απόλυτη αφοσίωση, και μάλιστα στο πρόσωπο μιας νέας και μορφών γυναίκας;

Λαχταρούσε ακόμα το κορμί της, είναι αλήθεια: την απαλή της σάρκα, το παιδιάτικο γέλιο της, το στόμα της, ειδικά αυτό, τα μάτια της έτσι όπως λαμπουν στο μισο-σκότωπο του δωματίου ενώ έκαναν έρωτα, αλλά και μετά, όταν κοέρνιζε αστάλευτη στην αγκαλιά του. Δεν είχε ξαναφαλίσει έτσι καμιά γυναίκα: καμιά δεν του είχε δοθεί ολοκληρωτικά, όπως εκείνη.

Κούντε το κεφάλι και έκλεισε τα μάτια του για να αποδιώξει την εικόνα που άφριζε να ζωντανεύει, να αποκτά σάρκα και οστά. Οχι δεν θα παραδινόταν στα τερπίτα της σάρκας. Εκείνος, που δέπτηκε αγόργυστα στην αιώνα, αλλέπλαλη κατηπήκτα των αιθρώνων, προτιμώσε τη μοναδιά, το απόλυτο κενό, από μια ενδεχόμενη προδοσία...

Tι του είχε κάνει; Δε θυμόταν, εντύπως ένωθε πια ήθελε να την τημορίσει, να την εικδικιθεί. Τι ήθελε να τρέψει τα πρέμα νερά του αποίσια και μετά την αιώνια καρδιά της, την αιώνια γαλαζανή της στέρων της αιδιάνεις και της συναισθηματικής αδιαφορίας που είχε επλέξει για τον εαυτό του; Οχι, οχι! Επρεπε να είναι δυνατός, αυτή τη φορά, όφειλε να θωρακίσει τον εαυτό του, ενώ είναι καιρός ακόμα, πριν ακολουθήσει η προδοσία.

Πάντα προσπαθούσε να μη καραμίζει την αιθρώνων πλευρά του, αλλά οι άνθρωποι πάντα τον προδίδαν, οι κοντινοί του άνθρωποι περισσότερο από τους άλλους. Πρώτα πι μάνα του, εξαγίας του αρρωστημένου ψυχικού της: έπειτα ο πατέ-

ΠΕΡΣΑ ΚΟΥΜΟΥΤΣΗ

Μια πλειόδησα σύγχρονων Ελλήνων συγγραφέων υπογράφουν καθημερινά και αποκλειστικά για το «ΕΘΝΟΣ» «Μία ιστορία με καλό τέλος». Επειδή η Ζωή έχει το χρώμα, το αίσθημα και την έκβαση -γιατί όχι-, που εμείς τη δινούμε.

Διότι είναι ανοικτή στο ενδεχόμενο και το αναπότελο.

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΕΛΕΝΗ ΓΚΙΚΑ

φοβάμαι

pas tou, ήταν δεν άντεχε και έφυγε απρο-
ειδοποίητα από τη ζωή του· και τέλος ή
γυναίκα του, που του αφήρεσε κάθε ίκνος
αξιοπρέπειας και υπερηφάνειας στερώντας
του το βίο του το πιού δύστον αυτό βρισκόταν
ακόμα σε τρυφερή πλοκά, έτσι άδικα, απάν-
θρωπα, αθικαιολόγητα.

Η παγονιά τον σκέπτεις από τότε. Είχε
γίνει δύσπιστος, στρυφόνος, απόμακρος,
μια ομικλοδίδη ύπαρξη που προσπαθεύει
συνεχώς να εχθρεύεται την αγάπη.

Ποια ήταν, λοιπόν, η έλαση που εμφα-
νίστηκε από το πουθενά και θρονίστηκε
έπι τη ζωή του. Δεν τη λυπήθηκε, ούτε
όταν γονάπιος μπροστά του και τον κιέτευσε
να μη την εγκαταλείψει. Τί του είχε κάνει;
«Σε πέφειαζα» τον ρώτωνε ξανά και ξανά.
Άλλα εκείνοις πίστευε πως ήταν ξεκάθαρος
μαζί της, ξεκάθαρος και δίκαιος, όταν της
εξήγησε πως ήταν πολύ συντάγκη ένα φοβι-
σμένο και απελπισμένο παιδί στο σώμα
γυναίκας, κάτι που ήταν γι' αυτόν δύσκολο,
κάτι που τον κούρασε.

Αυτά της προσάφει.

«Είναι αληθεία ότι λόγω των πολλών
σιεζόδων που λεπτομέρυναν φθεροποιά
στη σκέπη μας φτάσαμε εδώ που φτάσαμε...»
κατέληξε ακαθόριστα.

Δεν της μίλησε για την ευτυχία που
έπιστε μαζί της όλην αυτό τον καιρό, για
το κορμί του που έλιωνε πάνω στο δικό της,
για τα μάτια που απόκτησαν ρωτιάνια αιφό-
του τα δικά της άραξαν σ' αυτά για πρότη
φορά, για την αγάπη της που άγγιξε τα όρια
της λατρείας. Άλλά όχι! Δε ωμπορύσε να
το διακινθείνεσσε. Και καλός έβαλε τέλος,
πριν επέλθει το αναπόρευτο.

Διαβάζοντας ξανά το παρακλητικό της
μίνυμα, θυμίζηκε πάλι την πληγωμένη
έκφρασή της, κατ' αρχήν δέθηκε στο
λαιμό του πιο σφικτά. Άλλα και εκείνοις δεν
είκε πονέστε βαθιά τέσσες φορές; Τόσες
φορές! Στη σκέψη αυτή, έσφυξε τα φρύδια
του, ύψιλος αργά το χέρι του και έπειτα, με
την αποφασιστικότητα ενός δήμου, το
άφησε να πέσει πάνω στο πλίκιρο της
ομετάλπτης απόρρυτης. Ένα αιώνα τακ με
το δείκτη, και το μίνυμα κάθηκε ορι-
στικά.

«Αυτό ήταν! Τελεία και πάλι!» ψέλλισε
σαν καυρισμένος και γύρισε στο κρεβάτι
του. Τόρα θε μπορούσε να κοιμηθεί πίσυ-
χος, απαλλαγμένος πα από το βάρος που
τον πλάκωνε, ενώ οκεφύσταν θύτη μίνυμά
της βριανάσσων εδώ και μέρες στη μνήμη
του υπολογιστή και τη δική του. Καλύτερα
αποστασιοποιημένος, μακριά από συναι-
θηματικές δεσμεύσεις, παρά πληγομέ-
νος.

Aν δεν εμφανιζόταν π
Ελσα στο δρόμο του,
τώρα δε θα είχε να
αντημιτείστε ου
ειδούς διλλήματα.
Εκείνη φταίει, λοιπόν!
Τι θέλεις να του ανα-
τρέψει τη ζωή; Οχι!
καλύτερα μόνος! Μόνος του ένιοθε αιφα-
λίς. Τραβήξε την κουβέρτα και έκλεισε τα
μάτια χωρίς ίκνος ενοσκόν. Επεπον, χωρίς
να το καταλάβει έπιστε τον εαυτό του να
ξουπά σε ένα γοερό κλάμα, αιτέλειοτο,
λυπωτικό, από εκείνα που ακολουθούν
μία εκ βαθέων εξημαλόγητη.

Δεν κατάλαβε πότε τον πήρε ο ύπνος,
όταν στη σγηλάτης νύκτας που τον τύλιγε
σαν βριά κουβέρτα άκουσε το κουδούνι
του τηλεφώνου να χτυπά. Σπικόθηκε και
με αργές κινήσεις βγήκε στο σαλόνι, σί-
κους το ακουστικό. Η φωνή του Παύλου
αντήχησε ενθουσιώδης, σκεδόν λαχανι-
σμένη από την άλλη πλευρά.

«Γιατέρα, να με συγχωρείς, αλλά δεν
μπορούσα να περιμένω ώς το πρω...»
ακολούθησε μια σύντομη παύση δισταγ-
μού και έπειτα συνέχισε: «Γεννήσαμε,
πατέρα! Η Αννα γέννησε κοριτσάκι. Βε-
βαίως, δε θα σε παρεηγήσων δεν έλθεις
να τη δεις, αλλά ένιωσα την ανάγκη
να...».

Δεν τον άκουγε πα, καθώς σαν απότο
πουθενά πεικόνιστο το Παύλου κιταρεσίσ
της σχολικής αυλής ανέτειλε μια προστά στα
μάτια του - μηκός και τρομαγμένος, κρά-
τώντας αφικτά το σημερό χέρι του πατέρα
του. Ενα παράξενο, διαχειμασμένο εδώ
και χρόνια συναίσθημα τον πλημμύρισε
ξαφνικά, και αρέσκως άκουσε τον εαυτό
του να λέει στον γιο του με εκείνη τη βρα-
κάδα που παλιότερα, πολύ παλιά, έβαψε
τη φωνή του κάθε φορά που θαύμαζε κά-
ποιο από τα κατορθώματα του γιου του.

«Ερχομαι, Παύλο! Ερχομαι αμέσως!»

ΟΛΑ ΤΑ
ΠΡΩΙΝΑ
ΤΟΥ
ΚΟΣΜΟΥ

Νίκος Χατζη-
κυριάκος - Γκί-
κας και άλλα τα
πρωινά του
κόσμου, για
το αγόρι που
μεγάλωσε
στο διήγημα
της Πέρας
Κουμουύστη κι
αφήνει πίσω
του από τρό-
μο και έρωτα
και ζωή. Άλλα
ποτέ πάλι δεν
ζέρει κανένας...

